పారిపోయిన అసిస్టెంటు

(డిటెక్టివ్ కేయాస్‌గారి వింత అనుభవం)

గొప్ప గొప్ప డిటెక్టివులంతా పట్నంలో ఎందుకుంటారో తెలీటంలా. ఊరంతా సినిమా హాలల్లే ఒకటేగోల — పట్నం సినిమాహాళ్లు మళ్ళీ మౌనంగానే వుంటాయి. చాలా మందికి తెలుగురాదు. పాపం, వాళ్ళు ఎట్లా బతుకుతున్నారో మరి!

"మనం ఏం చేసినా ఇక్కడే చెయ్యాలి గురో!" అంటాడు భద్రం.

"ఎందుకట్టా?" అని అడిగాను.

"ఒహటాలోచించండి గురో. కేడీలంతా పట్నం ఎందుకు చేరతారు? వాళ్ళని గుర్తుపట్టే వాళ్ళుండరు గనక! కారుల్లో, బస్సుల్లో ఇన్ని వేల జనం వెళ్ళుతున్నారు గదా, వీళ్లల్లో ఎవడు కేడీ అయిందీ, ఎవడు డిటెక్టివయిందీ ఎవడన్నా చెప్పగలడు? చెప్పలేడు. కేడీలంతా పట్నంలో ఉంటారు గనకనే డిటెక్టివులు కూడా పట్నం చేరతారు. మనం మన వూళ్ళోనే ఉన్నా మనుకోండి, ఊళ్ళో వుండే కేడీలంతా మనకు తెలిసేపాయె, మనం డిటెక్టివులమని అందరికీ తెలుసాయె! కేసుల్లావు."

"భద్రం, ఇహ చెప్పకు. నాకంతా హర్థమయింది. ఇహనుంచీ పట్నమే మన ఊరు" అన్నాను.

అయితే మాకు సరైన ఆల్మకాం ఏర్పళ్లేదు. భద్రం ధర్మమా అని ఈసారి మేం ఓటలుకు పోలేదు. టెంపరరీగా మా ఆల్మకాం కోడంబాకంలో ఏర్పాటయింది. అది శానా చిన్నయిల్లు. అంత చిన్న యిల్లు నేనెప్పుడూ చూడలా. మాచుట్టూ ఏ యింట్లో చూసినా ఎగస్ట్రాలే ఉంటారని తెలిసింది. ఇంకొంచెం అవతలికి పోతే స్టూడియోల మయం.

"మొత్తానికి భలే పని చేశావే భద్రం! ఈ సినిమాల మధ్య తెచ్చి పడేశావే. నువు అసిస్టెంటుగా ఉండటం ఇష్టం లేకపోతే సస్పెండయిపో. అంతేగాని ఇదేమంత యిదిగా లేదు!" అని కఠినంగా అన్నాను.

"అక్కడే మీరు పొరపాటు పడుతున్నారు గురో. మన మిక్కడి కెందుకు చేరామో మీరు డిటెక్షన్ చెయ్యలేకపోయారే, అన్నది నాకు మరింత యిదిగా ఉందన్నమాట" అన్నాడు భద్రం కూడా కఠినంగానే.

"కొంచెం క్లూ యివ్వగూడదేంటి?" అన్నాను.

మేమిద్దరమూ వొంగి బయటికొచ్చాం.

"ఆ కనిపించే దేమిటి గురో? పోలీసుస్టేషన్! అందులో ఎవరుంటారు గురో? సబ్బుంటాడు! ఎప్పుడు కావలిస్తే అప్పుడు మనం కేకెయ్యవచ్చు. ఏమీ ఆలోచించకుండానే మన ఆల్మకాం ఇక్కడ పెట్టాననా?"

"భేష్, భద్రం! నీవంటి అసిస్టెంటు నాకు దొరకడు!"

"పోలీసు స్టేషను క్లోజప్‌లో చూద్దామా?" అన్నాడు భద్రం.

"ఏదీ? నీ దగ్గరుందా? అన్నాను.

"ఏమిటి, గురో?"

"అదేమిటో అంటివే, అదే!"

"క్లోజప్పా, గురో?"

"అవును."

"క్లోజప్‌లో చూట్టమంటే దగ్గిరిగా చూట్టమన్నమాట, గురో!"

"భద్రం. ఈ మాట ఒక్క డిటెక్టివు నాకొడుక్కి తెలీదు!" అన్నాను గొంతు తగ్గించి.

"ఎందుకు తెలీదు, గురో? రహస్యంగా ఉంచుతారు."

"అట్లాగా? ఇంకేమన్నా మాటలు నీకు వచ్చా? నేనెవరికీ చెప్పన్లే!"

"లాంగ్‌షాట్!"

"అంటే?"

"ఇప్పుడు మనం లాంగ్‌షాట్‌లో పోలీసు స్టేషన్ను చూస్తున్నాం. లాంగ్ అంటే దూరమన్నమాట. షాట్ అంటే—షూట్ అనే మాట విన్నారా?"

"ఎక్కడో విన్నట్లే ఉంది భద్రం."

"షూట్ అంటే గుండేసి కొట్టట మన్నమాట. షాట్ అంటే ఒక యేటనుకోండి. లాంగ్‌షాట్ అంటే దూరం యేటు!"

"ఇక చెప్పకు, భద్రం. అంతా తెలిసిపోయింది. ఇంకేమన్నా మాటలు వచ్చా?"

"కట్."

"అంటే?"

"నరికెయ్యటమన్న మాట."

"ఇవన్నీ డిటెక్టివు నా కొడుకులకు తెలీవు భద్రం! వీటిల్లో నేను ఒక్కమాటా విన లేదు. ఇంకేమన్నా వస్తే చెప్పెయ్యి!"

"లైట్స్ ఆఫ్—అంటే, దీపాలు ఆర్పెయ్యమని!"

నేను భద్రంకేసి పరీక్షగా చూశాను. వాడి మొహాన ఒక మాదిరి హాశ్చర్యానందం దాన్సు చేస్తున్నది. వాడు మన లోకంలో ఉన్నట్టులేదు.

మేం ఈ ప్రకారంగా మాట్లాడుతూ రోడ్డు చేరే సమయంలో ఒక హాత్యాశ్చర్యం నా కంట్లో పడింది. ఒక పెద్ద చప్పుడు హారన్ చేసుకుంటూ ఒక పెద్ద కారు మా పక్కగా

దూసుకుపోయింది. అందులో ఒక దేవత కూచుని ఉంది! నిజంగా దేవతే...నవ్వులాటలు కాదు. ఆ దేవతనెత్తిన ధగద్ధగా నవరత్నాల కిరీటం వెలుగుతున్నది. మెడనిండా కోట్లు ఖరీదు చేసే రవ్వల హారాలూ అవీ ఉన్నాయి. ఆవిడ కట్టుకున్న బట్టలు చెప్పటానికి వీల్లేదు. అన్నిటికన్న ఆ దేవత మొహం రంగు---హాద్భుతం, హాశ్చర్యం, మనుషుల్లో ఎక్కడా అటువంటి రంగు కనబడదు. వైకుంఠంలో చూడాల్సిందే! నిజంగా ఆ దృశ్యం చూసి నా కళ్ళు బైర్లు గమ్మినయి. లేకపోతే ఇంకా బాగా చూసేవాణ్ణే!

అదే సమయంలో భద్రం, "హా తెరీ," అంటం కూడా జరిగిపోయింది.

"చూశావా, భద్రం?" అన్నాను.

"చూశాను గురో!" అన్నాడు భద్రం, హీన స్వరంతో. నేను డిటెక్టివును గనుక తట్టుకున్నాను గాని, అసిస్టెంటు కావటంచేత భద్రం ఆ దృశ్యం చూసి డీలా అయిపోయినాడు. అయితే ఒకందుకు నాకు హాశ్చర్య మేసింది. రోడ్డంబడి పోయేవాళ్ళు ఒక్కళ్ళూ మూర్ఛ పోలేదు. ఇది గొప్ప మిష్టరీ! అయితే ఈ మిష్టరీని మరుక్షణంలో విచ్ఛకొట్టేశాను. ఆ దేవత నాకూ భద్రానికి మాత్రమే కనిపించి ఉంటుంది. సందేహం లేదు.

"గురో. మీరట్లా ఒక చుట్టు చుట్టి క్లూలు సంపాయించుకు రండి. నేను ఒకడితో కొంచెం మాట్లాడి రావాలి," అన్నాడు భద్రం.

"సరే వెళ్ళిరా," అన్నాను.

ఆహా భద్రం మళ్ళా నాకు కనిపించడనీ, అదేవాణ్ణి ఆహరుసారి చూట్టమనీ, నేను ఒక మిష్టరీలో చిక్కుకు పోతానని నాకా క్షణంలో తెలీదు గద!

*   *   *

నేను సందుల వెంట పొలాలు వచ్చిందాకా వెళ్ళాను. తరవాత ఇంకో దారిన ఇంకో వేపూ, ఆ తరవాత మరొక దారిన మరొక వేపూ వెళ్ళాను. ఒకచోట కుక్కలు సరసాలాడ్డం తప్ప విశేషా లేమీ కనిపించలేదు. నేను తిరిగిన దారిలో ఒక శవంగాని, రక్తం మడుగుగాని లేదు. ఒక్క చోట మట్టుకు నెత్తురు కక్కుకుంటూ నాకేసి వచ్చే ఒక మనిషిని చూశాను. దగ్గిరికి వచ్చినాక చూస్తే వాడి నోటినిండా తమ్మ ఉన్నది. అందుచేత వాడు కక్కుతున్నది రక్తం కాదన్నమాట. ఇంకా నయం. వాణ్ణి చూడకపోతే అవి రక్తం మరకలనుకుని డిటెక్షన్ ప్రారంభించే వాడినే!

ఇంతకూ అటు తిరిగీ, ఇటు తిరిగీ నాకు వచ్చిన దారి తెలీకుండా పోయింది. పోగాపోగా రైలుపట్టాలు కనబడ్డాయి. అక్కడినించి గేటు చేరి పోలీసు స్టేషనుదాకా నడిచి ఇల్లు చేరాను. అప్పటికి గడియారం పన్నెండూ ఇరవై కొట్టింది. కాని ఏం లాభం? ఇంట్లో నా అసిస్టెంటు భద్రం లేడు. వాడు పూర్తిగా అదృశ్యమయినాడు. ఒక్క క్లూ కూడా లేదు.

వొంగి బయటకొచ్చి చూస్తే, వేపచెట్టు నీడలో ఒక మనిషి కనిపించాడు. పొడుగ్గా,

నల్లగా, తిరిగిన మీసాలు ధరించి ఉన్నాడు.

"మా భద్రం కనిపించాడా ?"

"అటు స్టూడియో కేసి వెళ్ళినట్టుందే ?" అన్నాడు.

"ఏ స్టూడియో ?...చెప్పకు," అంటూ కళ్ళు మూసుకుని తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాను.

"వద్దంటే నేనెందుకు చెబుతా ?...మోహినీ స్టూడియో !" అన్నాడు.

ఆలోచిస్తున్నాను. భద్రానికి స్టూడియోలో ఏంపని ? అందులోనూ మోహినీ స్టూడియోలో ? మిష్టరీ విచ్చిపోయింది. నేనక్కడికి వెళ్ళాననుకుని ఉంటాను. డ్రైవర్, కారు మోహినీ స్టూడియోకు తోలు !

అసలే కాళ్ళు తీపుగా ఉన్నాయి. వాటిని యీడ్చుకుంటూ అందాకా పోతే అక్కడ ఘూర్కాలుండి లోపలికి వెళ్ళగూడదంటే కూడ దన్నారు. ఏం చెయ్యాలో నాకు తెలీలా. అప్పటికీ నేను కేయాస్ నని చెప్పా. నాభాష వాడికి తెలీదు. వాడిభాష నాకు తెలీదు. పైగా వాడి బొడ్డులో కత్తి ! వాడికళ్ళు చూస్తేనే అంతకుడల్లే ఉన్నాడు.

అక్కడ ఎంతసేపు నిలబడ్డానో ఎవరికీ తెలీదు. చివరకు నాకొక ఆలోచన వచ్చింది. నన్నే పోనివ్వ లేదుగదా, యీ ఘూర్కా నా అసిస్టెంటును లోపలికి పోనిచ్చి ఉంటాడా ? హసంభవం. ఈ మాట అనుకుని నేను వెనక్కు తిరిగేటంతలో ఒక పెద్దమనిషి లోపలికి పోబోతూ నన్ను చూసి ఆగాడు.

"అయ్యా, నన్ను డిటెక్టివు కేయాస్ అంటారు. స్టూడియోలో చిన్న మిష్టరీ విచ్చగొట్టబోతుంటే ఈ ఘూర్కావాడు వెళ్ళనివ్వటంలేదు" అని ఆయనతో చెప్పాను.

"ఫరవాలేదు, నేను తీసుకుపోతాను. రా !" అన్నాడాయన. ఘూర్కావాడు ఆయనకు సలాంకొట్టి, నన్ను కూడా ఆయనవెంట వెళ్ళనిచ్చాడు.

"మీ పేరేమిటి సార్ ?" అన్నాను.

"తిక్కా వీరశంకరం" అన్నాడాయన.

"మీరు, డిటెక్టివా సార్ ?" అన్నాను.

"కాదుగాని, డిటెక్టివు కథలు రాద్దా మనుకుంటున్నాను."

"రాయండి సార్, మాబోటివాళ్ళం చదువుతాం."

ఇట్లా మాట్లాడుకుంటూ మేం లోపల ఉద్యాన వనాల మధ్యగా కొంతదూరం వెళ్ళాం. అక్కడ వరసగా సినిమాహాళ్ళు కట్టి ఉన్నై.

"షూటింగు చూడాలా ?" అన్నాడు శంకరంగారు.

"షూటింగే ?" అన్నాను నిర్ఘాంతపోయి.

"అవును" అన్నాడు. మేం ఒక సినిమాహాల్లోకి వెళ్ళటానికి నడుస్తుండగా, 'సైలెన్స్, సైలెన్స్' అని నాలుగుమూలలనుంచి ఒక్కసారే పొలికేకలు వినిపించినై.

"మనం ఇప్పుడు లోపలికి పోగూడదు" అన్నాడు శంకరం.

"రెడీ...షాట్!" అని నా చెవిలో ఎవరో అరిచినట్టయింది. నా గుండె ఝల్లు మన్నది. ఒళ్ళంతా చెమటపట్టింది. ఢాం మని తుపాకీ పేల్చిన చప్పుడయింది. తరవాత అంతకుడి గొంతు భయంకరంగా, "ఛీ, తప్పుడుముండా! మళ్ళీ నా గడప ఏమని తొక్కావ్?" అని అరిచింది. కెవ్వున ఒక ఆడది హార్తనాదం చేసింది. "కట్" అని ఇంకెవరో అరిచాడు. "లైట్సాఫ్!"

నాకు దడపుట్టు కొచ్చింది. నా చెవుల ఎదటే హత్య జరిగింది. తుపాకి చప్పుడు విన్నాను. అంతకుడు "షూట్" అనటం విన్నాను. ఇంకో అంతకుడు—ఈ కేసులో కనీసం ఇద్దరు అంతకులున్నారు—ఒక స్త్రీని తిట్టటం విన్నాను. ఆ స్త్రీ హార్తనాధం చెయ్యటం విన్నాను. తరవాత మొదటి అంతకుడు, రెండో అంతకుడితో "కట్" అని చెప్పటం కూడా విన్నాను. ఈపాటికి ఆ స్త్రీని ముక్కలుచేసి, గోతంలో కూరి ఉంటారు!

నేనిప్పుడేం చెయ్యాలి? ఎటువంటి సమయంలో నాకు అసిస్టెంటు లేకుండా పొయ్యాడూ! పోలీసులకు ట్రంకుచేస్తే? ఎక్కణ్ణుంచి చెయ్యనూ? నే నెన్నడూ చెయ్య లేదు. ఎవరిచేతన్నా చేయించాలి. ఆ భద్రం ఉంటే ఎంతబాగుండును! అన్నట్టు—ఆయ నెవరో!—నా వెంటొచ్చి నాయన ఏమైనట్టు?

నిజానికి ఈ మిష్టరీ నేనే విచ్చగొట్టాలి. ముందుగా పోలీసుల్ని ట్రంకు చెయ్యటం, మామూలు మనుషులు చేసే పని. కాని ఎందుచేతో నాకు అక్కడ ఉండ బుద్ధికాలేదు. కాళ్ళు వణుకుతున్నాయి. పోవాలి. బయటపడితేగాని నాకు ఏ ఆలోచనా తోచదు. ఇద్దరు అంతకులు ఎక్కడో దాగి ఉన్నారు. వాళ్ళయినా సామాన్యమైన అంతకులా? తెగబడ్డవాళ్ళు. "షూట్!" అని ఆ అంతకు డరవటం నా చెవిలో ఇంకా మోగుతున్నది. తరవాత ఢామ్మని శబ్దం!...అన్నట్టు, ఆ శబ్దం వినపడ్డాక ఆ స్త్రీ హార్తనాధం అంత ఆలస్యంగా విని పించిందేం? ఇందులో ఇంకేదో మిష్టరీ ఉంది! అమ్మో, లోతైన కేసు—బహు లోతు.

"హలో, కే యాస్?"

ఉలిక్కి పడ్డాను! కాని మరెవరో కాదు, ఆయనే—తిక్క శంకరం—కాదు తిక్కా వీర శంకరం!

"ఇక్కడెందుకూ? షూటింగై పోయింది! వాళ్ళంతా వచ్చేస్తారు!"

"మీకు ఈ కేసులో ఎటువంటి సంబంధం ఉందో నేను తెలుసుకోవచ్చా?" అని ఆయన్ని కఠినంగా అడిగాను. దానికి కారణం ఉంది. నే నప్పుడు అంతగా పట్టించుకో లేదుగాని, ఈ మనిషికి ఈ హత్య గురించి ముందే తెలుసు. "షూటింగు చూడాలా?" అని అప్పుడే అడిగాడు. ఇప్పుడు వచ్చి "షూటింగు అయిపోయింది" అంటున్నాడు నేను కేసులో పని చెయ్యకుండా చెయ్యటానికి "ఇక్క డెందుకూ?" అని బయలుదేర దీస్తు న్నాడు. హత్య జరిగినప్ప డీమనిషి ఏమైనట్టు? అంతకుల్లో ఒకడు కాదు గదా?

ఇంతలో సినిమా హాల్లోనించి చిత్రమైన మనుషులూ, మామూలువాళ్ళూ కలిసి బయటికి రాసాగారు. ఆ చిత్రమైన మనుషుల్ని చూపించి, వాళ్ళెవరని శంకరాన్ని అడిగాను.

"వాళ్ళు వేషాలు వేసేవాళ్ళు !" అన్నాడాయన.

ఆ వేషాలు వేసిన వాళ్ళల్లో ఒకడు అచ్చంగా భద్రం మల్లేనే ఉన్నాడు. కాని వీడికి మీసాలున్నయి. లేకపోతే భద్రమనుకునేవాణ్ణే. వాడు నన్ను చూచి భయపడ్డవాడల్లే చాటుచాటుగా తప్పుకుపోవడం చూస్తే, అంతకుల్లో వాడొకడా అని అనుమానం వచ్చింది. కాని వాణ్ణి అటకాయించి పేరడుగుదామనుకుంటుండగా శంకరంగారు నన్ను తీసుకుని బయటికు వచ్చాడు.

ఆ తరవాత ఇద్దరమూ కలిసి హోటలుకు పోయి భోజనం చేశాం. నన్ను గురించి శంకరంగారు చాలా ప్రశ్నలు వేశాడు. అయన్ని చూస్తే నాకు హాశ్చర్యమయింది. ఇంత కాలంగా నేను డిటెక్షను చేస్తుంటే ఒక్కడూ నన్ను గురించి అడిగిన పాపాన పోలేదు. ఈయన మటుకు నా విషయం తెగ విన్నాడు. ప్రపంచంలో మంచివాళ్ళు కూడా ఉంటారు !

నా భోజనానిక్కూడా పాపం, ఆయనే డబ్బులిచ్చాడు. తరవాత కూడా ఆయన నా వెంబడి వచ్చాడు, వొంగి లోపలికెళ్ళి కూచున్నాం.

"ఏమండీ మీరు చాలా కాలంగా పట్నంలో ఉన్నారు గదా, ఇక్కడ నాకు పోటీ జాస్తిగా ఉంటుందంటారా ?" అని అడిగాను.

"నాకు తెలిసినంతవరకూ ఈ పట్నంలో డిటెక్టివ్ పన్నవాడు లేడు. నువ్వే మొదటివాడివి. ఎగతాళి కాదు." అన్నాడు.

నాకు చాలా సంతోష మేసింది.

"మరి ఇంతకుముందు జరిగిన కేసు తీసుకుని నన్ను పని చెయ్యమంటారా ? మీ సలహా చెప్పండి. మీరు చెయ్యమంటే చేస్తాను, ఒగ్గెయ్యమంటే ఒగ్గేస్తాను !" అన్నాను.

ఆయన కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "నా సలహా ఏమంటే, సినిమా స్టూడియోల్లో చాలా మిష్టరీలుంటయి, వాటిజోలికి పోవటం మంచిదికాదు. నువు చూసినది సినిమాహాలు కాదు. దాన్ని ఫ్లోరంటారు—ఫ్లోరు. షూటింగుకు పిస్తోళ్లూ, తుపాకులూ వాడరు. హార్తనాధాల్ని కూడా పట్టించుకో నవసరంలేదు" అన్నాడు.

"మీరు చెబుతున్నారు గనక ఈ కేసు మరి ఒగ్గేస్తాను. కాని ఒక్కటి దాచకుండా చెప్పెయ్యాలి. అనుమానితుల లిస్టులో మిమ్మల్ని కూడా వేశాను, ఏమనుకున్నారో !"

"నన్నే ? చంపేశావు !"

"అంతా బాగానే ఉందిగాని, ఈ భద్రంగాడి మిష్టరీ తేలకపోయెనే ?"

నేనీమాట అన్నానో లేదో, "అదేంటి, గురో ?" అంటూ భద్రమే వొంగి లోపలికొచ్చాడు.

"నీతాడు తెగ. నీకోసం స్టూడియో అంతా వెతికితినే ?" అన్నాను.

"స్టూడియోలో నాకేం పని?" అన్నాడు భద్రం.

"వాడెవడో అన్నాడే?"

"ఏమన్నాడు గురో?"

"స్టూడియో కళ్ళెళ్ళావాపటాన్నాడు."

"ఎవడాడూ?"

"నేను వాడి పేరడిగానూ? వెళ్ళకపోతే వెళ్ళ లేదన్రాదూ? కాని ఎంతగొప్ప మిష్టరీ! లేకపోతివి!"

జరిగిందంతా భద్రానికి చెప్పాను. వాడిమొహం ఎర్రగా కందగడ్డల్లే అయింది. వాడు లేచి వొంగకుండా బయటికి వెళ్ళబోయి తల మండిగానికి కొట్టుకున్నాడు. బయట వాడు ఏడుస్తున్నట్టు చప్పుడయింది. అంత దెబ్బ తగిలి ఉంటుందా అని హాశ్చర్యపడుతూ నేను బయటికి వెళ్ళేసరికి వాడు పొట్ట చేతపట్టుకుని నవ్వుతున్నాడు.

నా వెనకాడితే శంకరంగారు కూడా వొంగి బయటి కొచ్చాడు. ఆ తరవాత ఆయన భద్రాన్ని వెంటబెట్టుకుని ఎటో వెళ్ళిపోయినాడు. వాళ్ళు మలుపు తిరిగేదాకా చూస్తూనే ఉన్నాను. భద్రం ఇంకా నవ్వుతూనే ఉన్నాడు.

మిష్టరీ! స్టూడియోలో అంతకులను గురించి విని భద్రానికి అంత నవ్వెందు కొచ్చింది? ఆలోచిస్తున్నాను. భద్రం ఇంటికొచ్చినాక ఈ మిష్టరీ విచ్చగొడతాను!...

ముద్రణ: 3 ఆగష్టు, తెలుగు స్వతంత్ర.